

står kvit og rank inn imellom den mørkegrønne furuskogen. Det er skifte og motsetninger — det som gir den herlige natur sin store sjarme. Du stanser og puster på. Ja, her er vakkert! Fjellknausene med de underlige formene stiger opp av snøhavet, de glitrer i sollyset, det skifter i farge, de som ligger i sola, brenner og lyser, mens de i skyggen ser mørke og truende ut.

Fra Trondheim til Kyrkseterøyra og Vinjeøyra går det buss tre ganger for uka. Vinje og Hemne billag har gjennom åra arbeidd trutt og målbevisst på å få vogner og utstyr av beste sort, slik at de reisende også på den måte skulle føle seg vel. Fred og livgivende ro kviler over dette vakre fjell- og dalstrøk, en verdig representant for ekte god norsk natur. Mange har søkt hit, og flere blir det sikkert.

Mali og Kristoffer Haugen

Av Senior

Det silregnet og skodda hang langt nedover fjellsidene da vi trampet oppover Foldalen på vei til Storli. Foldalen er som bekjent myret, og myrene holder godt på vatnet, og når det dertil er silregn dagen lang, blir dalen lengre, Faldveggen brattere og turistene blautere enn vanlig. Kafferasten øverst i dalen ble selvfølgelig sløffet. Det gikk derfor raskt fremover forbi Halsbekkhø og fram på «Brona» hvor vi skimtet Storligrenda dypt dernede i regnværet. Snart øynet vi også vimpelen med de to T-er nede på «Bortistu» Storli, og endelig var vi fremme, blaute som druknede katter riktignok, men alle gjenvordigheter ble glemt ved den hjertelige mottakelsen Mali ga oss. Vi kom hurtig i tørre klær, det ble middag, Mali's bekjente kjøttkaker forsvant i store mengder og desserten —

en herlig surrømme — var det heller ikke noen usmak på — nei den middagen var nok ingen forretning for Mali og Kristoffer.

Etter middagen fikk vi høve til en hyggelig prat med Mali og Kristoffer ute i det store trivelige kjøkkenet, der Mali «kvilte» etter dagens strev, men selvfølgelig fullt opptatt med håndarbeide og alskens huslige gjøremål. Arbeidsdagen er lang på en fjellgård, og når dertil kommer stellet for blaute og sultne fjellvandrere, er det vanskelig å få dagen til å strekke til. Men Mali greier alt, og vil en se hvordan husdyr skal stelles og fjøset holdes i orden, kan en bare titte inn i fjøset på «Bortistu» Storli når Mali steller derinne.

Det ble en hyggelig kveld. Bedre vertfolk enn i «Bortistu» kan en vel ikke få. Praten gikk, snadden smakte bedre enn vanlig og et velvære som ikke kan beskrives, men som alle fjellvandrere kjenner, seg inn over oss. Kristoffer, som foruten å være en dyktig gårdbruker — hans gård er litt av et mønsterbruk — har også gjennom alle år, ja er fremdeles, en interessert jeger og fjellmann. Han har bl. a. fått Norsk Jæger og Fiskeriforenings utmerkelse for sin rovdyr- og rovfuglfangst.

Dette var mitt første besøk på Storli, men det ble mange siden, og jeg antar det har gått de fleste som meg, at fjellturen, når det lar seg gjøre, blir lagt slik at en får en kveld i «Bortistu» Storli sammen med Mali og Kristoffer.

I henmiot 40 år har T.T. hatt kvarter her, og i denne lange tiden har Kristoffer Haugen vært T.T.s betrodde mann i disse trakter. Hans utmerkede vardinger er kjent og skattet av alle. Ingen kan bedre enn han ta ut det beste og letteste terreng for en varding og plassere vardene slik at de tjener sin hensikt.

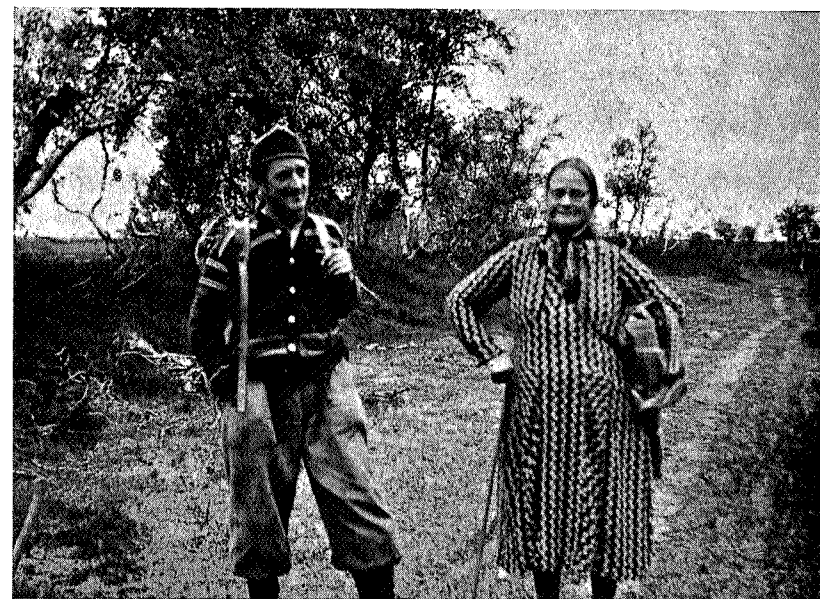
Når nå T.T.s og alle Trollheimfareres venner, Mali og Kristoffer Haugen, for kort tid siden passerte de 70 år, vil alle vi som står i stor takknemlighetsgjeld til dem, ønske tillykke, takke for de mange hyggelige stunder i deres trivelige hjem og håpe at de ennå må få mange gode år deroppe i den vakre Storlidalen mellom Trollheimens og Innerdalens tinder.

Nedalen i krigstid

Av Reidar Jørgensen.

Blar man gjennom våre egne og den Norske Turistforenings årbøker, støter man stadig på høystemte lovprisninger av *Nedalen*. Den som har besøkt Nedalen, vil underskrive hvert et ord. La oss alltid huske at det som har gitt så mange av oss chansen til gledene der, er vår forenings koselige klenodium, *Nedalen gård og Nedalshytta*.

I 1947 er det 50 år siden vi reiste vår egen hytte i Nedalen, like ved gården. Den ble fort sprengt, og allerede i 1903 ble den nye

Oliver og Ingeborg gjør sitt inntog på Nedalen